

den hele danske Deel af Jernbanesystemet er fuldført og aabnet for Driften overeensstemmende med de ovenfor givne Bestemmelser. Indtil da tjener dette Beløb i Forbindelse med Selskabets øvrige Indtægter og Gliedede Regjeringen til Sikkerhed for de ovenanførte Betingelsers Opfyldelse, og skulde Regjeringen blive nødsaget til at gjøre sig betalt i dette Beløb, skal Selskabet under Concessionens Forbudspligtigt til uden Ophold at supplere Sikkerheden til dens oprindelige Beløb. Der er altsaa efter selve Lovforslaget efter Regjeringens egen Opfattelse ikke blot lagt Vægt paa Sikkerheden som Betingelse for overhovedet at bringe Sagen igang, som Betingelse for, at Concessionen skulde blive meddeelt, men den er opfattet som en vedvarende Betingelse, som man vil have holdt i Orden i den Grad i den hele Sagens Gang, at hvis man i mindste Maade blev nødt til at angribe Sikkerhedssummen, skulde denne uieblifkelig fuldstændiggjøres under Straf af Concessionens Forbrydelse. Jeg gjør Forbring paa, at det skal erkjendes, at jeg ved denne Sagens Behandling staaer ligesaa upartisk ligesoverfor Krøhnke som Nogen; jeg fordrer blot at Statens Ret ogsaa skal paasees. Dette er Udgangspunktet, og dermed er i Virkeligheden hele Spørgsmaalet stillet, som det bør stilles. Jeg seer ikke, det tilstaaer jeg, hvorledes en Minister, der vil holde sig Lovens Aand og Tanke efterrettelig, uden at overtage et personligt Ansvar for 20,000 £, kan give den Concession, der er Spørgsmaal om, dersom der ikke bringes en anden Orden i det hele Sikkerheds-spørgsmaal end den, der nu ligger for (Carlsen: Hør!), men jeg maa bemærke, at jeg ikke veed, om denne Mening, som hidtil i Grunden kun er udtalt af To, det ærede Medlem, der sagde Hør (Carlsen); og mig, deles af Andre. For Mange vilde det maaskee være en ubehagelig Overraskelse, dersom den høitærede Minister stod op og sagde: jeg deler den aldeles. Det viser noffom, at der her er en Uklarhed hvilket iøvrigt ogsaa vilde vise sig at være

Tilfældet, paa flere andre Punkter i Detaillen af Forslaget, naar man vilde gaae nærmere ind derpaa; der er altsaa en Uklarhed, og det en saadan Uklarhed, hvori vi efter min fulde Overbevisning ikke kunne forsvare at blive hængende, og som jeg stadig troer, at vi have et billigt Krav paa den høitærede Ministers Understøttelse til at komme ud af. Den ærede Minister sagde, at han ikke ved sin Udtalelse vilde tynge paa Thinget, men han gjorde dog en, som han kaldte det, praktisk Bemærkning. Jeg skal forsaavidt allerede være ham erkjendelig, som han ikke ved sin Autoritet har villet bidrage til Forslagets Forkastelse, thi, havde han med Bestemthed udtalt sig imod Forslaget, er jeg ganske vis paa, at alene det var tilstrækkeligt til at bevirke dets Forkastelse. Jeg erkjender altsaa, at han i alt Fald ikke ved sin Autoritet har villet bidrage endmere til at stemme Thinget imod Forslaget, end det alt forveien er. Jeg forstaaer meget godt, at flere ere stemte imod det, fordi de derved opfordres til at erkjende en Stuffelse der, hvor de troede at have fundet en Virkelighed; men Spørgsmaalet er jo netop, om ikke mit Forslag er gaaet ud fra en Ubillie imod Stuffelsen og fra Dusset om at faae Virkeligheden frem. Men, sagde den høitærede Minister, Forslaget vil praktisk taget jo væsentlig sige det Samme, som at Frislen til at bringe Drifts-selskabet tilveie forkortes til de 6 Uger. Det er meget vanskeligt at komme ind paa en enkelt praktisk Bemærkning, uden at blive drevet videre ind i Behandlingen af de praktiske Muligheder, end jeg vil. Jeg troer nu ikke, at det forholder sig saaledes, men fremfor Alt, siden vi skulle røre ved noget af disse recent praktiske Spørgsmaal, vilde jeg sige: Hvad mennefskelig Udsigt er der til, at Sagen kan komme igang, dersom ikke enten Chapman og Krøhnke blive enige, saa Beslaget haves, eller en saadan ny Sikkerhed bliver stillet? Og hvorlænge skulle vi gaae og vente derpaa? Hvis Chapman og Krøhnke ikke nu eens, kan da Nogen troe, at det af det Forhold, hvori de Mænd ere